

Lieutenant, indtil han er 45 Aar, samt at en Kapitain, der er 52 Aar, ikke kan avancere mere, men kan vedblive at tjene som Kapitain, indtil han er 55 Aar. Det er dog vist, at den Lieutenant, der maatte gaa af, da han var 42 Aar, kunde, dersom han var en dygtig Mand, og dersom han var avanceret inden det 42de Aar, have gjort meget god Kapitaistjeneste, og derfor forekommer det mig, at det at affjære Advancementet med et vist Aar er at bringe et statistisk Moment ind paa et Sted, hvor det allermindst skulde ind. Jeg kan derfor ikke Andet end i høit Grad udtale mit Tilfredshed med, at Aldersgrændsen foreslaas hævet; men jeg kan heller ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa det besynderlige Forhold, der nu vil komme til at indtræde. Det er nu erkjendt fra Regeringens Side, at Aldersgrændsene ikke virke helbig, idet den selv har stillet Forslag til at faae dem hævede. Saa tungt det nu har kunnet være for de Enkelte, hvem den Skjæbne har truffet, at de paa Grund af denne Grændse ere bleven fjernede fra en Virksomhed, for hvilken de havde uddannet sig, og som for dem var en Betingelse for et tilfredsstillende Liv, idet den gav dem den Gjerning, de havde gjort til deres Livsgjerning, og som de selv troede, at de vare dygtige til, hvad de maaske ogsaa ofte havde faaet deres Foresattes Vidnesbyrd om, kunde de dog træste sig med, at det var et Uheld, der havde truffet dem, og at det for saa vidt ikke betød Noget, da det lige saa godt kunde have truffet enhver Anden; men naar det er erkjendt fra Regeringens Side, at Aldersgrændsen er ubenigtsmæssig, vil det blive dobbelt tungt for dem, som i Tiden mellem dette Forslags Fremkomst og indtil den Tid, da det muligvis en Gang bliver Lov, komme til at falde for Bestemmelsen. Herpaa vil jeg tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed for kommende Eventualiteters Skjld. — Jeg skal slutte de Bemærkninger, jeg har troet at burde gjøre, med at sige, at der i Hæren utvivlsomt har været en levende Jølelse af Nødvendigheden af denne Revision; jeg tror, at denne Jølelse, efter hvad jeg kjender til Samfundet i det Hele, ikke har været mindre levende udenfor Hæren, og jeg kan derfor ikke Andet end paa det Bedste anbefale Lovforslaget til Thingets velvillige Overveelse, idet jeg tror, at dets Gjennemførelse vil være et virkelig Fremskridt. Spørgsmaalet om, hvorvidt Størrelsen af den Hærstyrke, vi skulle have, netop skal være den, som her er foreslaaet, mener jeg, at man ikke behøver at afgjøre paa dette Stadium; det vil kunne finde sin Afgjørelse under en almindelig Debat om vort Forsvarsvesen i det Hele; men hvad enten den egentlige Hær bliver stor eller lille, skal den, som jeg tidligere har sagt, organiseres og organiseres forsvartlig.

Hærens: Jeg har troet, at der allerede

paa et saa tidligt Stadium af Sagen var en Pligt for os militære Medlemmer til at gribe Ordet i denne Sag, for at Thinget kunde faae en Forestilling om, med hvilke Jølelser det foreliggende Forslag er blevet indøset i Armeen, og med hvilke Jølelser det er blevet modtaget. Det er blevet indøset i Armeen med stor Længsel og stor Forventning, og det af en dobbelt Grund, nemlig for det Første fordi denne Revision har hængt over Hovedet som et Damoklessværd, dernæst fordi man aldrig, saalænge den ikke er tilstebe og udført, kunde komme til den Fasthed i Formerne, uden hvilket det er umuligt med Held at arbejde frem imod Maalet, og tillige fordi man haabede ved denne Revision at faae afhjulpet de Mangler, som 5 Aars Erfaring nu har vist, at der flæbede ved Hærorganisationen, og endelig fordi de Erfaringer, hvorpaa den sidste Tid, især den sidste store Krig, har været saa rig, derved kunde komme den danske Hær til Gode og blive den til Gavn. Jeg tror, at man kan inddele Revisionsarbejdet i to Dele, naar man nemlig holder det for Die, dels at det maa gaa ud paa at afhjælpe de Mangler, som Erfaringen har vist, at der flæber ved Hærplanen af 1867, og dels at de Erfaringer, der ere gjorte i den sidste Krig, kunne komme til Anvendelse her. Hvad der absolut er en Svagbed og Hovedsvagbeden ved Hærplanen af 1867, er for det Første den ulige Fordeling af Mandskabet til Afdelingerne, og dernæst det, at Hærplanen har forsøgt at forbinde to Lanter, som slet ikke lade sig forbinde. At Rekruttilgangen tilflyder Afdelingerne saa aldeles forskjellig, som det nu sker, er i dobbelt Henseende ubehdigt; for det Første lider nemlig hele Uddannelsen derved ved de Afdelinger, til hvilke der er stærk Tilgang, og tillige indvirker dette Forhold paa Egeligheden af Tjenestebyrden. Jeg behøver ikke at forklare det ærede Thing, at naar Hærens Antal overskrider et vist Maal, er det alligevel nødvendigt at uddanne dem til den samme Jølbendighed, som naar det er ringere, et Maal, som der dog i alt Fald altid maa stræbes hen til. Men Uddannelsen bliver dog naturligvis forskjellig fra den, der kan blive de Afdelinger til Del, der have den mindre Tilgang. De Afdelinger, der have 1000 eller 800 Mand, og de, der have 500, 550 eller 600 Mand, blive saa ulige stillede med Hensyn til den første Uddannelse, at der absolut maa blive en stor Forskel imellem dem; tillige vil, som det ærede Medlem, der først havde Ordet, bemærkede, den Ulempe indtræde, at alle de Stadier, som skulle gennemgaaes for at faae en fuldstændig Uddannelse tilveiebragt, ikke ville blive gennemgaaede ved de Afdelinger, som have den store Udfrivningsmasse, hvormod det vil blive naaet ved dem, der have den ringere Tilgang; der vil altsaa her være en Forskel. Ogsaa med Hensyn til Tjenestebyrden viser det sig, at den Afdeling, som udskrives det ringe Antal, vil faa